

SNEEUWWITJE EN ROZEROOD.

ER woonde eens een arme weduwe eenzaam in een hutje; vóór dat hutje was een tuintje en daar stonden twee rozestruiken in; daarvan droeg het eene witte en het andere roode rozen. De weduwe had twee dochttertjes die op de rozen leken; het eene meisje was even blank als de witte rozen; het andere had even roode lippen als de roode. Het eene meisje heette Sneeuwwitje en het andere Rozerood. Ze waren zoo braaf en lief en ze werkten zoo flink en ijverig als geen andere kinderen ter wereld. Sneeuwwitje was alleen wat stiller en zachter dan Rozerood. Rozerood sprong graag in de weien en velden rond, plukte bloemen en liep achter de kapelletjes aan; maar Sneeuwwitje zat liever thuis bij haar moeder, hielp haar met het huishouden of las haar uit een boek voor, als het werk was afgeloopen.

De meisjes hielden zooveel van elkaar, dat zij elkaar telkens een hand gaven wanneer ze samen uitgingen, en als Sneeuwwitje zei: „we zullen elkaar nooit verlaten,” antwoordde Rozerood: „zoolang we leven zeker niet”; en de moeder

Ze kwamen allemaal vertrouwelijk naat hen toe.

voegde er aan toe: „wat de een heeft, moet ze met de andere deelen.”

Dikwijls liepen ze het bosch in en plukten daar roode bessen; er was geen dier dat hun kwaad deed, maar ze kwamen allemaal vertrouwelĳk naar hen toe.

Het haasje at een koolblad uit hun handen, het reetje graasde aan hun zij, het hert sprong vroolĳk langs hen heen en de vogels bleven rustig op hun tak zitten als zij aankwamen en zongen hun mooiste liedjes. En er gebeurde nooit een ongeluk met hen; als zij in het bosch wat laat gebleven waren en het duister hen overviel, dan gingen zij naast elkaar op het mos liggen slapen tot het ochtend werd. Hun moeder wist dat en was niet ongerust als de dochtertjes uit bleven.

Eens, toen zij in het bosch geslapen hadden en het morgenrood hen wakker maakte, zagen zij een beeldschoon kind in een glanzend wit gewaad naast hen zitten. Weldra stond het op, het keek hen heel vriendelĳk aan, maar zei niets en verdween in het woud. Ze keken om zich heen en zagen dat zij vlak aan de rand van een afgrond geslapen hadden en er zeker in gevallen zouden zijn, als zij in het donker nog een paar passen verder gedaan hadden. Toen zij dit aan hun moeder vertelden, zei moeder, dat het vast de goede engel geweest

En verdween in het woud.

was die de kinderen bewaarde en behoedde.

Sneeuwitje en Rozerood hielden de hut van hun moeder zoo keurig in orde, dat het een plezier was om naar binnen te kijken. 's Zomers zorgde Rozerood voor het huis en zette iedere morgen voordat haar moeder wakker werd, een boeket bloemen voor haar bed, en daarin was van ieder boompje een roos. 's Winters maakte Sneeuwitje de haard aan en hing de ketel boven het vuur. De ketel was van koper, maar hij glinsterde als goud, zoo flink was hij gepoetst. 's Avonds als de sneeuwvlokken neerdaalden, zei moeder: „Sneeuwitje, schuif de grendel voor de deur.” Dan gingen zij om de haard zitten, moeder nam haar bril en las voor uit een groot boek, en de twee meisjes luisterden terwijl zij zaten te spinnen. Naast hen lag een lammetje op de grond, en achter hen zat een witte duif op een stokje, met zijn kopje onder de vleugels.

Eens op een avond, toen ze zoo gezellig bij elkaar zaten, werd er aan de deur geklopt, of iemand binnengelaten wou worden. Moeder zei: „Maak vlug open, Rozerood; het is zeker een reiziger die verdwaald is en nachtverblijf zoekt.” Rozerood deed het, zij schoof de grendel weg en dacht een arme man te zien, maar het was geen man: het was een beer, die zijn dikke zwarte kop naar binnen stak. Rozerood schrikte, ze gaf een gil en sprong achteruit; het lammetje blaatte, het duifje fladderde op, en Sneeuwitje verstopte zich achter moeders bed.

Maar de beer begon te praten en zei: „Jullie moet niet bang zijn, ik doe jullie niets; ik ben half bevroren en wil me alleen maar een beetje warmen.”

„Arme beer,” zei de moeder, „ga gerust maar bij het vuur liggen, maar pas op dat je haren niet schroeien.” Toen riep zij haar dochttertjes: „Sneeuwitje, Rozerood, kom maar te voorschijn; de beer doet jullie niets, het is een goed dier.” De meisjes kwamen dichterbij, en na een poosje kwamen ook het lammetje en het duifje weer op hun gewone plaats en waren niets bang voor het groote beest.

Toen vroeg de beer: „Kindertjes, klop de sneeuw een beetje van mijn vacht.” De meisjes haalden een bezem en veegden alle sneeuw van zijn vel; de beer vond dat prettig, hij bromde van plezier en strekte zich bij het vuur op de grond uit.

Het duurde niet lang of ze werden heel vertrouwd met het groote dier en ze begonnen grapjes met hem te maken en hem een beetje te plagen. Ze trokken aan zijn pels, ze zetten hun voeten op zijn rug en duwden hem heen en weer, dat hij begon te schommelen. Ze namen een stokje en sloegen hem er mee, en als hij dan bromde en deed of hij boos was, dan begonnen ze te lachen.

De beer had schik in die plagerijtjes; alleen als ze het al te bont maakten of hem wat hard sloegen, riep hij:

„Kinderen, laat me toch in 't leven
Je moet me geen slagen geven;
Sneeuwwitje en Rozerood
Zoo slaan jullie je vrijer dood.”

De beer vond dat prettig, hij bromde van plezier

Toen het tijd was om te gaan slapen en de meisjes naar bed gingen, zei de moeder tegen de beer: „Je mag gerust bij de haard blijven liggen, dan ben je beschut tegen de kou en het slechte weer,” en de beer bromde zacht van dankbaarheid.

Zoodra de dag begon aan te breken, lieten de beide kinderen hem uit; het dier draafde met een sukkeldrafje over de sneeuw het bosch in. Maar van toen af kwam de beer iedere avond op hetzelfde uur; hij ging bij de haard liggen en liet de kinderen met hem sollen zooveel zij wilden; en ze waren zoo aan hem gewend dat de deur niet gesloten werd voordat het zwarte beest binnen was.

Toen het voorjaar was gekomen en buiten alles groen was geworden, zei op een morgen de beer tegen Sneeuwwitje: „Nu moet ik weg, en de heele zomer mag ik niet terugkomen.”

„Waar ga je naar toe, lieve beer?” vroeg Sneeuwwitje.

„Ik moet het bosch in en mijn schatten bewaren, dat de stoute dwergen ze niet wegnemen. Want 's winters, als de grond hard is, moeten ze wel onder de aarde blijven, dan kunnen ze er niet uit; maar nu de zon het ijs gesmolten en de aarde verwarmd heeft, nu breken ze er doorheen en klimmen naar boven; nu zoeken ze overal en halen alles weg. Wat eenmaal in hun handen is, sleepen ze naar hun hollen en dat zie je nooit meer terug.”

Sneeuwwitje was erg bedroefd over dat afscheid, en toen zij de deur voor hem openmaakte en de beer erdoor naar buiten drong, bleef hij aan een ijzeren pin haken, en een stuk van zijn vel scheurde open. Het leek Sneeuwwitje net of zij goud door die wond zag glinsteren, maar ze was er niet zeker van. De beer liep hard weg en was spoedig achter de boomen verdwenen.

Een poosje later zond de moeder de kinderen het bosch in om takken te sprokkelen. Ze kwamen bij een groote boom die op de grond was gevallen; tusschen het gras sprong iets de stam op en af,

maar ze konden niet onderscheiden wat het was. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze een dwergje met een oud gerimpeld gezicht en een sneeuwwitte baard, die wel een el lang was. Het eind van de baard was in een spleet van de boom vastgeklemd, en het mannetje sprong heen en weer als een hondje aan een touw en wist niet hoe hij er zich uit moest redden. Met zijn roode schitteroogen staarde hij de meisjes aan en schreeuwde hen toe: „Wat staan jullie daar te kijken! Kan je niet hier komen en me los helpen?”

„Wat heb je uitgevoerd, mannetje?” vroeg Rozerood.

„Jij domme, nieuwsgierige gans!” antwoordde de dwerg. „Zie je dat niet? Ik wou die boom in kleine stukjes kloven, om in de keuken te gebruiken, want met dikke stukken hout brandt het beetje eten dat wij koken willen, direct aan; wij hebben lang zooveel niet noodig als die massa's die jullie, grove, gulzige menschen, naar binnen slikken. Ik had de wig er al goed ingeslagen en alles zou naar wensch gegaan zijn, maar dat vervloekte hout was te glad en sprong er onverwachts uit, en de boom sloot zoo gauw weer aan elkaar, dat ik er mijn mooie witte baard niet meer uit kon trekken. Nu zit hij er in geklemd en ik kan niet meer weg. Moeten jullie nu lachen met je domme gladde melkmuilen. Foei, wat zijn jullie leelijk!”

Het mannetje sprong heen en weer.

De kinderen deden al wat ze konden, maar het lukte hun niet de baard er uit te trekken, hij zat te vast.

„Wil ik menschen gaan halen?” vroeg Rozerood.

„Gekke schaapskoppen”, knorde de dwerg, „wat zullen jullie menschen erbij halen? Jullie tweeën zijn me al te veel. Weet je niets beters te verzinnen?”

„Wees nu niet zoo ongeduldig,” zei Sneeuwwitje, „ik weet er wel wat op!” Ze haalde haar schaartje uit haar zak en knipte het eind van de baard af.

Zoodra de dwerg zich vrij voelde, greep hij naar een zak, die tusschen de wortels van de boom lag en met goud gevuld was; hij tilde die te voorschijn en bromde in zijn baard: „Wat een onbeschaafd volk. Dat knipt maar een stuk van mijn mooie baard af. Ze kunnen naar de drommel lopen.” Meteen slingerde hij de zak op zijn rug en ging weg, zonder meer naar de kinderen om te kijken.

Een tijdje later wilden Sneeuwwitje en Rozerood een maaltje visch vangen. Toen zij dicht bij de beek waren, zagen ze dat iets, dat op een groote sprinkhaan leek, naar het water toe wipte, of het er in wou springen. Ze liepen er naar toe en zagen, dat het diezelfde dwerg was.

„Waar wil je naar toe?” zei Rozerood, „je wilt toch niet het water in?”

„Zoo’n gek ben ik niet?” schreeuwde de dwerg, „zie je niet dat die vervloekte visch me er in wil trekken?” Het mannetje had daar zitten visschen, en ongelukkig had de wind zijn baard door het hengel-snoer heen gevlochten. Toen dadelijk daarna een groote visch in het aas beet, had het zwakke mannetje geen kracht genoeg om de visch er uit te trekken. Die was de sterkste en trok de dwerg naar het water toe. Wel hield hij zich vast aan alle grashalmen en biezen die hij pakken kon, maar dat hielp niet veel; hij moest alle bewegingen van de visch volgen en was voortdurend in gevaar om in het water te worden getrokken. De meisjes kwamen gelukkig op het juiste oogenblik; ze hielden hem vast

en probeerden om zijn baard van het snoer los te maken, maar het lukte niet, het was te vast in elkaar gedraaid. Er bleef niets anders over, dan het schaartje weer te voorschijn te halen en de baard af te knippen, die dus een klein stukje smaller werd. Toen de dwerg dat zag, schold hij hen uit: „Is dat nu een manier. Stommelingen, om iemands gezicht te schenden? Is 't nog niet genoeg dat jullie mijn baard van onder hebt ingekort, dat je nu het beste deel ervan afsnijdt! Ik kan me niet meer aan mijn eigen volk vertoonen! Ik wou dat jullie ver moesten lopen en je schoenzolen verloren had!” Toen pakte hij een zak met parels op, die in het riet lag, en zonder een woord te zeggen, sleepte hij die voort en verdween er mee achter een steen.

Spoedig daarna gebeurde het dat de moeder de beide meisjes naar de stad zond om garen, naalden, koord en band te kopen. De weg leidde over een heide, waarop hier en daar groote rotsstukken verspreid lagen. Daar zagen ze een groote vogel in de lucht zweven, die langzaam kringen boven hen beschreef, daarbij steeds lager daalde en eindelijk niet ver van hen achter een rotsblok neerdaalde. Dadelijk daarop hoorden zij een doordringend, jammerlijk geschreeuw. Ze snelden er heen en zagen met schrik dat de arend hun oude kennis, de

Ze hielden hem vast

dwerg, beetgepakt had en hem weg wilde voeren. De goedgehartige kinderen hielden het mannetje vast en trokken zoo lang, dat de arend eindelijk zijn buit losliet. Toen de dwerg van zijn eerste schrik bekomen was, riep hij met zijn kriegschende stem: „Kunnen jullie niet wat voorzigtiger met me omgaan? Jullie hebt aan mijn dunne jasje getrokken, zoodat het overal gescheurd is en vol gaten zit. Jullie zijn onhandige ruwe lummels!” Toen nam hij een zak vol diamanten en sloop onder het rotsblok weg naar zijn hol.

De meisjes waren al gewend aan zijn ondankbaarheid, zoodat zij er zich niet veel van aantrokken; ze gingen verder en deden hun boodschappen in de stad.

Toen zij bij hun terugweg weer op de heide kwamen, verrasten zij de dwerg, die op een schoon plekje zijn zak met edelgesteenten had uitgeschud, want hij had niet gedacht dat zoo laat nog iemand langs zou komen. De avondzon scheen over de glanzende steenen; zij schitterden en flikkerden zoo prachtig in alle kleuren, dat de kinderen er naar bleven staan kijken.

„Wat staan jullie me daar aan te gapen!” kriegschte de dwerg, en zijn aschgrauw gezicht werd bloedrood van woede. Hij wou voortgaan met schelden, toen ze in eens een luid gebrom hoorden en een zwarte beer uit het bosch kwam aandraven. Verschrikt sprong de dwerg op, maar hij kon zijn schuilhoek niet meer bereiken; de beer was al vlak bij hem. Toen riep hij in doodsangst: „Lieve mijnheer beer, spaar me toch, dan wil ik u al mijn schatten geven, kijk, al die prachtige edelsteenen die daar liggen. Schenk me toch het leven; wat hebt u aan zoo’n nietig mannetje als ik ben? U merkt niet eens dat u me tusschen uw tanden hebt. Pak liever die twee goddelooze meisjes, dat zijn lekkere malsche hapjes voor u, zoo vet als jonge kwartels; eet die maar op in Gods naam!” Maar de beer stoorde zich niet aan zijn woorden, hij gaf het boosaardige schepsel een enkele slag met zijn

poot, zoodat het zich niet meer be-
woog.

De meisjes waren weggesprongen,
maar de beer riep hen na: „Sneeu-
witje en Rozerood, wees maar niet
bang; wacht even, dan ga ik met
jullie mee.” Nu herkenden zij zijn
stem en bleven staan, en toen de beer
bij hen was, viel plotseling de bere-
huid af en stond een schoone jonk-
man voor hen, geheel in 't goud ge-
kleed.

„Ik ben een koningszoon,” zei hij,
„en ik was door die goddelooze

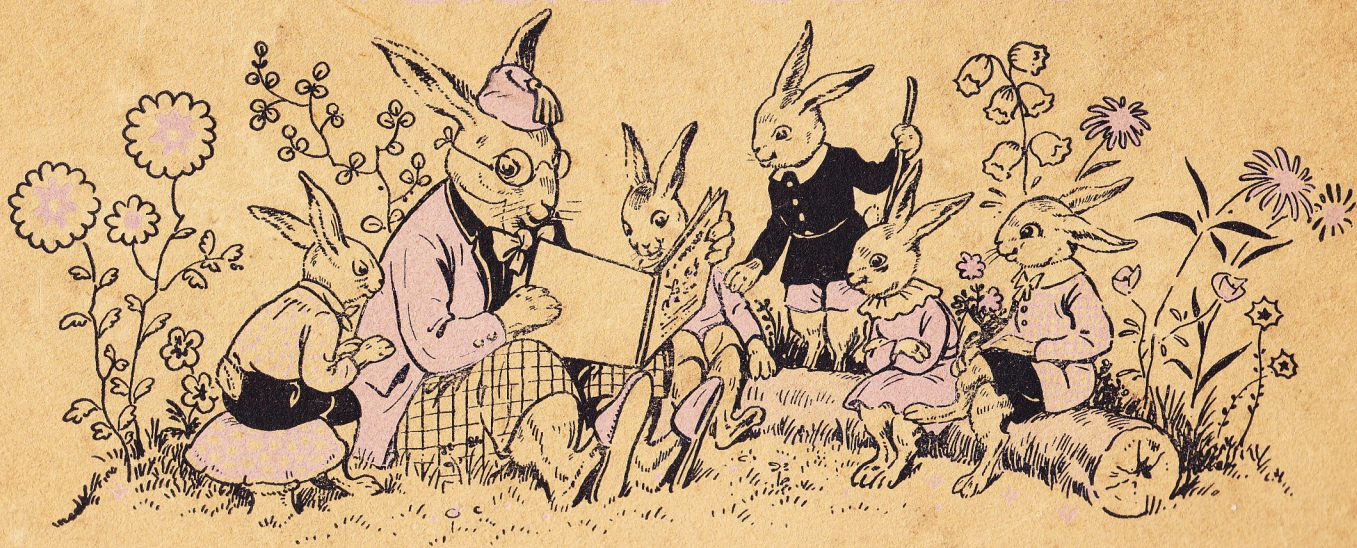
dwerg, die mijn schatten gestolen had, betooverd, zoodat ik als een wilde beer in het bosch moest
loopen, totdat ik door zijn dood verlost werd. Nu heeft hij zijn verdiende straf ontvangen.”

Sneeuwwitje trouwde met hem, en Rozerood kreeg zijn broer tot echtgenoot en zij deelden al de
schatten die de dwerg in zijn hol had bijeengesleept, broederlijk met elkaar. Hun oude moeder leefde
nog vele jaren rustig en gelukkig met haar kinderen samen. Maar ze nam de twee rozestruiken mee,
en die stonden voor haar venster en droegen ieder jaar de mooiste rozen, witte en roode.

Lieve mijnheer beer spaar me toch !

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTIES VAN JAN WIGMAN

VIJFDE BOEKJE

UITGAVE VAN HAAS' AZIJN FABRIEKEN NV

— — — — — HAARLEM — — — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

VIJFDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT